

Arrest

nr. 246 810 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 28 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker op 26 november 2018 heeft ingediend op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag werd onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.11.2018 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene kwam volgens zijn eerste asielverklaring aan in België op 24.07.2007. Betrokkene diende op 26.07.2007 een asielaanvraag in. Op 11.07.2008 werd betrokkene's asielaanvraag geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 21.10.2008 werd de asielaanvraag afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep bij de Raad van State werd op 17.12.2008 niet toelaatbaar verklaard. Op 09.11.2008 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gegeven via aangetekend schrijven. Op 21.11.2014 diende betrokkene voor de tweede maal een asielaanvraag in. Op 11.12.2014 werd betrokkene's asielaanvraag geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 24.02.2015 werd betrokkene's asielaanvraag afgesloten door een negatieve beslissing van de RVV. De duur van de asielprocedures – namelijk 1 jaar en 3 maanden voor de eerste asielprocedure en 3 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt de duur van zijn eerste asielaanvraag en medische aanvragen om machtiging tot verblijf aan als buitengewone omstandigheid. Voor wat betreft de duur van de asielprocedures; de eerste asielprocedure duurde 1 jaar en 3 maanden, de tweede asielprocedure duurde slechts 3 maanden. Zoals reeds eerder vermeld, was de duur van deze procedures niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Wat de duur van de medische aanvragen om machtiging tot verblijf betreft, willen we erop wijzen dat het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

Wat betreft de verwijzing naar het feit dat hij gedurende verschillende jaren een legaal verblijf zou hebben gehad en hij dus impliciet verwijst naar het feit dat hij gedurende deze periode in het bezit was van een attest van immatriculatie, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie, zowel in het kader van een asielaanvraag als van een aanvraag conform art. 9ter, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een asielaanvraag of een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of een aanvraag conform art. 9ter, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM. Betrokkene beroept zich op art. 8 EVRM en op zijn recht op respect voor zijn privé-leven en zijn ruime vrienden en kennissenkring. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert echter enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden waardoor zij onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat hij nog familieleden heeft in België. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene verschillende getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze getuigenverklaringen blijkt niet dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor het voor hem onmogelijk is om tijdelijk terug te keren om via de normale procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het aangehaalde art. 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 8 van het EVRM.

Verder verwijst betrokkene naar zijn eerdere tewerkstelling. In dat kader haalt hij volgende artikels aan: art. 15 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, art. 23 van de Universele Verklaringen van de Rechten van de Mens, art. 6 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en art. 1 van het Europees sociaal handvest. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat een eventuele tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn eerste asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de eerste asielprocedure werd afgesloten op 21.10.2008, is sindsdien ook zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied vervallen. Verder toont betrokkene niet aan dat het recht op arbeid zou geschonden worden in Sierra Leone of dat hij de manier waarop hij in zijn onderhoud wenst te voorzien niet vrij zou kunnen kiezen. Ten slotte stelt de toepassing van internationale verdragen zoals bovenvermelde verdragen betrokkene niet vrij van het naleven van de dwingende bepalingen van de Vreemdelingenwet m.b.t. de toegang het verblijf en de vestiging in het Rijk. Het staat betrokkene evenwel vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van oponthoud in het buitenland op basis van een eventuele arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Wat betreft de verwijzing naar art. 10 en art. 11 van de Grondwet; betrokkene toont niet aan op welke wijze deze artikels zouden geschonden worden indien hij zou terugkeren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Tevens verwijst betrokkene naar het feit dat hij zich zou moeten richten tot de Belgische ambassade in Ivoorkust maar dat hij voor geen enkel land over een niet precaire verblijfstitel beschikt. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij immers geen bewijzen voorlegt dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Ivoorkust te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Ivoorkust. Hij dient zich enkel

naar Ivoorkust te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Sierra Leone om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag ommachtiging tot verblijf af te wachten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich tijdens zijn verblijf in België steeds heeft gedragen als een voorbeeldige burger dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name dat hij reeds sinds 2007 in België verblijft, dat hij de verplichte cursusmaatschappelijke orientatie heeft gevolgd, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat hij bijkomende opleidingen heeft gevolgd, dat betrokkene vrijwilligerswerk heeft gedaan en dat betrokkene heeft gewerkt en werkbereid is) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 24 oktober 2001 nr.100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22bis van de Grondwet, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht het middel als volgt toe:

"Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoeker als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige verblijfsprocedures het feit dat hij geïntegreerd is en hier een leven heeft opgebouwd en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.2.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop de verzoekende partij zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, zijn langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Sierra Leone te gaan, zijnde :

- Het langdurig ononderbroken verblijf ;
- De langdurige verblijfsprocedures, waaronder een 9ter procedure die 4 jaar heeft aangesleept.
- De sterke integratie ;
- De werkbereidheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoeker geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoeker merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoeker wenst deze hieronder te overlopen.

4.4.

Met betrekking tot de langdurige procedures

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"De duur van de asielprocedures-namelijk 1 jaar en 3 maanden voor de eerste en 3 maanden voor de tweede- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen worden beschouwd. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf."

De verzoeker merkt op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo, is dat een langdurige asielprocedure ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoeker in die lange periode van legaal verblijf zich heeft geïntegreerd.

De duur van de asielprocedure kan weldegelijk aanzien worden als een periode van legaal verblijf.

De verzoeker haalde in hun aanvraag 9bis Vw bovendien expliciet het arrest van Uw Raad nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II aan, waaruit blijkt dat integratie tijdens een langdurig legaal verblijf weldegelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde. "

De verzoeker kan enkel vaststellen dat de motivering aangaande dit element in de bestreden beslissing ontbreekt.

De verwerende partij stelt enkel dat de elementen langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid zouden uitmaken maar legt niet uit waarom dit het geval is.

Verder stelt de beslissing het volgende:

"Wat betreft de duur van de medische aanvragen om machtiging tot verblijf betreft, willen we erop wijzen dat het feit dat de vertraging, zelf onredelijk lang; werd opgelopen in de behandeling van het dossier betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofdfe van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen."

Verzoeker kan hier onmogelijk mee akkoord gaan.

Het feit dat de medische aanvragen om machtiging tot verblijf 4 jaar! hebben aangesleept - wat de verweerster zelf bestempelt als onredelijk lang, kan niet het gevolg zijn van zorgvuldig bestuur. Verweerster dient rekening te houden met een redelijke termijn wanneer zij haar onderzoek voert en beslissingen neemt.

Dat verweerster deze lange onredelijk termijn verdedigt door te stellen dat van de administratie niet ten kwade kan worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen, schendt de motiveringsverplichting.

4.5.

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke post in Ivoorkust bevoegd voor Sierra Leone

De bestreden beslissing stelt als volgt:

"Tevens verwijst betrokkene naar het feit dat hij zich zou moeten richten tot de Belgische ambassade in Ivoorkust, maar dat hij voor geen enkel land over een niet precaire verblijfstitel beschikt. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij immers geen bewijzen voorlegt dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Ivoorkust te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen."

Ook dient er nog opgemerkt te worden dat er van betrokkene niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Ivoorkust. Hij dient zich enkel naar Ivoorkust te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hem vrij om terug te keren naar Sierra Leone om daar de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten."

De verzoeker kan met dergelijke motivering niet akkoord gaan.

Voor eerst kan verzoeker moeilijk bewijzen voorleggen van niet-precaire verblijfstitels die hij niet heeft.

De verzoeker is geen onderdaan van Ivoorkust en heeft zelfs geen verblijfsrecht in Ivoorkust.

Dit betekent dat hij als derdelander een visum zouden moeten vragen aan de overheid van Ivoorkust. De verwerende partij gaat er bijgevolg vanuit dat verzoeker probleemloos een visum zou krijgen van de Ivoriaanse overheid. Het is evident dat de overheid van Ivoorkust daar discretionair over oordeelt. De verwerende partij kan zich niet in de plaats stellen van die overheid.

De verwerende partij gaat aldus voorbij aan het feit dat het bijzonder moeilijk is, voor de verzoeker om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Ivoorkust, zonder onderdaan te zijn of verblijfsrecht te hebben in dat land.

Tevens beschikt verzoeker niet over de financiële middelen om zijn reis en verblijf in Ivoorkust te bekostigen. Verweerster gaat er te gemakkelijk vanuit dat verzoeker even snel naar Ivoorkust kan gaan zonder dat hij in het land problemen zal ondervinden m.b.t. tot zijn verblijfsvergunning, accommodatie, vervoer.

Ook dient er rekening te worden gehouden met de coronamaatregelen die internationale mobiliteit sterk bemoeilijkt en internationale reizen probeert te herleiden tot een minimum.

De Raad van State heeft bovendien gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. De verzoeker dient dus geen onmogelijkheid aan te tonen zoals gesteld in de bestreden beslissing.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424, 03/10/2001).

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door niet afdoende op de argumenten van de verzoeker te antwoorden.

Verweerster begaat een vergissing wanneer zij het gegeven dat verzoeker naar Ivoorkust moet reizen om aldaar een aanvraag in te dienen, als niet buitengewone omstandigheid beschouwt.

4.6.

Met betrekking tot het gezinsleven

Met betrekking tot het gezinsleven stelt de bestreden beslissing het volgende:

(...)

Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het privé- en familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het privéleven, familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet afdoende gebeurd.

De verzoeker wenst aan te halen dat de verwerende partij louter verwijst naar de afwezigheid van familie in België en naar het feit dat de verzoeker slechts een beperkt sociaal netwerk in België zou hebben. Tot slot haalt de verwerende partij rechtspraak van de Raad van State aan en stelt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de verblijfsreglementering geen schending is van art. 8 EVRM.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat hij wel degelijk sociale banden heeft die zodanig hecht zijn dat ze er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor het voor hem onmogelijk is om tijdelijk terug te keren om een aanvraag in te dienen in Ivoorkust.

Zo kan er worden verwezen naar de aanbevelingsbrief van Mevrouw [S.V.], waarin zij verklaart dat verzoeker deel uitmaakt van haar gezin en hij door haar wordt geholpen om in zijn levensonderhoud te voorzien, (zie stuk 3)

*"Ik heb hem leren kennen via mijn echtgenoot, [A.T.J.], die ook van Sierra Leone is en al sinds die tijd heeft [B.] ene belangrijke plaats in ons leven.
Hij woont ook al een tijdje bij ons en maakt deel uit van ons gezin. "*

En verder:

"Om te overleven en in zijn levensonderhoud te voorzien, zorgen wij meestal voor hem of krijgt hij af en toe iets toegestopt vanuit zijn eigen gemeenschap. In ruil past hij dan wel eens op onze kinderen zodat mijn man en ik wat quality-time met elkaar kunnen dorbrengen."

En ook:

"Via mijn ouders krijgt hij dan soms ook wel kledij die zijn van vrienden gekregen hebben, hij rijdt soms het gras af en dan geven we hem een beetje geld. "

De heer [A.T.] stelt eveneens het volgende in zijn aanbevelingsbrief:

*"Hij leeft met de hulp van onze familie en de hulp van paar vrienden al jaren."
(zie stuk 4)*

Uit deze getuigenissen blijkt duidelijk dat verzoeker afhankelijk is van bepaalde personen m.b.t. zijn levensonderhoud.

Verweerster houdt bij haar beoordeling hier geen rekening mee.

De verwerende partij gaat dan ook voorbij aan het privéleven van de verzoeker.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van alle concrete elementen van het dossier nl. namelijk de afhankelijkheid voor zijn levensonderhoud en zijn hechte vriendschappen. Bovendien heeft hij hier ook een privéleven opgebouwd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel.

4.7. Vertrouwensbeginsel

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15/12/1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd oor de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09/12/2009 en arrest 215.571 van 05/10/2011. Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Verweerster houdt verkeerdelijk voor ogen dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het eerste kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Tot op heden is er, ook onder de nieuwe Minister, nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere

beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de minister.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur,

b)

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het eerste kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel, de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

Er dient aldus nog wel degelijk rekening te worden gehouden met de criteria vermeldt in de instructie van 19 juli 2009.

4.8.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Ivoorkust te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt' (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Ivoorkust zou gaan om aldaar via de diplomatieke post in Ivoorkust louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Volgens het vertrouwensbeginsel moet worden vermeden dat aan de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, wordt tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Opdat er van een schending van het vertrouwensbeginsel sprake zou kunnen zijn, moet de verzoeker minstens aannemelijk maken dat de verwerende partij bij hem een rechtmatig vertrouwen heeft gewekt.

2.2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen om de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.3.1. Verzoeker voert in wezen aan dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop de verwerende partij bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

2.3.2. Daarbij wijst hij in de eerste plaats op zijn ononderbroken langdurig verblijf en de lange behandelingsduur van zijn eerdere verblijfsaanvragen, met name twee verzoeken om internationale bescherming en drie aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere

moelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

De Raad merkt evenwel op dat dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de duur van de asielprocedures – namelijk 1 jaar en 3 maanden voor de eerste asielprocedure en 3 maanden voor de tweede – niet van die aard was dat dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden, en dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, aan verzoeker niet ipso facto een recht op verblijf geeft. Ook voor wat de duur van de behandeling van de medische aanvragen om machtiging tot verblijf betreft, motiveert de verwerende partij dat het feit dat er vertraging werd opgelopen in de behandeling van het dossier aan verzoeker niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op een recht van verblijf.

2.3.3. Verzoeker betwist niet dat de duur van de procedures hem niet automatisch een verblijfsrecht verleent, maar wijst erop dat hij zich gedurende deze periode van legaal verblijf heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving en dat hiermee geen rekening werd gehouden.

Dienaangaande blijkt dat in de bestreden beslissing zowel over de legaliteit van het verblijf als over de elementen van integratie wordt gemotiveerd.

Vooreerst overweegt de verwerende partij dat een attest van immatriculatie, zowel in het kader van een asielaanvraag als van een aanvraag conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een asielaanvraag of een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die erop zouden wijzen dat dit standpunt niet correct is.

Daarnaast wordt er, *in fine* van de bestreden beslissing, uiteengezet dat de elementen van integratie (met name dat verzoeker reeds sinds 2007 in België verblijft, dat hij de verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd, dat hij bijkomende opleidingen heeft gevolgd, dat hij vrijwilligerswerk heeft gedaan en dat hij heeft gewerkt en werkbered is) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden.

Hoewel dit in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State, die oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769), stelt de Raad vast dat de verwerende partij het daar niet bij heeft gehouden. Zo is zij nagegaan of verzoekers privéleven en zijn ruime vrienden- en kennissenkring in het licht van artikel 8 van het EVRM enerzijds en zijn eerdere tewerkstelling waarop hij zich heeft beroepen anderzijds een terugkeer om zich in orde te stellen in de weg zouden staan.

Verzoeker laat de beoordeling van het argument dat hij had geput uit een eerdere tewerkstelling ongemoeid. Wél voert hij een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.3.4. Artikel 8 van het EVRM schrijft het volgende voor:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en

de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf, maar het betreft een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op privé- en/of familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van de beoordeling van het begrip "buitengewone omstandigheden" in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen daadwerkelijk een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Immers, het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het gezinsleven waarvan sprake in deze bepaling hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Verzoeker toont niet aan dat hij deel uitmaakt van een kerngezin in België. De verwijzing naar zijn banden met zijn sociale contacten moet dan ook, zoals de verwerende partij ook terecht heeft gedaan, worden beoordeeld in het licht van het privéleven.

Verzoeker betoogt dat in casu de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging niet afdoende gebeurd is. Hij stelt dat de verwerende partij voorbij is gegaan aan zijn privéleven, en dat zij geen belangenafweging heeft gemaakt op basis van alle concrete elementen van zijn dossier, met name zijn afhankelijkheid van anderen voor zijn levensonderhoud en zijn hechte vriendschappen in België.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker zijn ruime vrienden- en kennissenkring in zijn aanvraag enkel heeft ingeroepen als argument voor de gegrondheid van zijn aanvraag, en geenszins heeft aangegeven dat het bestaan van een sociaal netwerk in België waarvan hij afhankelijk is hem zou verhinderen om tijdelijk terug te keren om zijn aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in te dienen. Ook het feit dat hij voor zijn levensonderhoud afhankelijk is van bepaalde personen in zijn omgeving werd niet als buitengewone omstandigheid ingeroepen.

In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij evenwel uitgebreid gemotiveerd waarom de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post geen schending vormt van verzoekers recht op een privéleven.

Er wordt in de eerste plaats toegelicht dat het *in casu* een tijdelijke scheiding betreft die geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt. Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden waardoor hij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Er is volgens de verwerende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat

verzoeker nog familieleden heeft in België, en uit de voorgelegde getuigenverklaringen blijkt ook niet dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor het voor hem onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren om via de normale procedure een aanvraag in te dienen.

Bovendien wordt uiteengezet dat de verplichting om de aanvraag in het buitenland in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Er wordt ook verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet als een schending van artikel 8 van het EVRM beschouwd kan worden. Om dezelfde redenen kan geen schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie worden weerhouden, aldus de verwerende partij.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk afhankelijk is van bepaalde personen voor zijn levensonderhoud. Hij citeert twee verklaringen.

Uit deze verklaringen blijkt dat de hulp die hij ontvangt van zijn sociale netwerk zich vooral op het vlak van materiële bijstand om in zijn levensonderhoud te voorzien. Deze situatie vloeit voort uit het gebrek aan legale verblijfsstatus en uit niets blijkt dat verzoeker bij een eventuele tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van zijn aanvraag niet zou kunnen steunen op deze bijstand. Daarenboven moet erop worden gewezen dat hij zelf in zijn aanvraag heeft aangegeven dat hij werkbereid is en heeft hij verwezen naar zijn eerdere tewerkstelling, zodat in alle redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij in zijn land van herkomst –waar hij niet wordt geconfronteerd met restricties omwille van zijn illegale verblijfsstatus- in zijn eigen behoeften kan voorzien tijdens zijn aanvraagprocedure.

Wat betreft het feit dat uit de voormelde verklaringen kan worden afgeleid dat verzoeker af en toe babysit op de kinderen van een bevriend koppel, kan hieruit geen afhankelijkheid in de zin van artikel 8 van het EVRM worden afgeleid.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat uit de getuigenverklaringen niet blijkt dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid waardoor het voor hem onmogelijk is om tijdelijk terug te keren. Aangezien hij verder niet betwist dat een tijdelijke terugkeer om via de normale procedure een aanvraag in te dienen in beginsel geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, en het standpunt van de verwerende partij overigens ook strookt met de hoger vermelde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de belangenafweging niet afdoende is gebeurd en dat om die reden een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

2.3.5. Verzoeker stelt vervolgens niet akkoord te kunnen gaan met het motief betreffende het argument dat hij zich zou moeten richten tot de Belgische diplomatieke post in Ivoorkust, terwijl hij geen niet-precaire verblijfstitel heeft voor dit land.

Dienaangaande werd in de bestreden beslissing overwogen dat geen bewijs voorligt dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Ivoorkust te verblijven, dat er van hem niet verwacht wordt dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Ivoorkust, maar dat hij zich enkel naar dat land dient te begeven om er zijn aanvraag in te dienen, en dat het hem vrij staat om na het indienen van de aanvraag terug te keren naar Sierra Leone om daar de beslissing af te wachten.

Verzoeker stelt daar tegenover dat hij geen onderdaan is van Ivoorkust, er geen verblijfsrecht heeft en geen bewijzen kan voorleggen van niet-precaire bewijstitels die hij niet heeft. Er mag niet zomaar worden uitgegaan van het feit dat hij probleemloos een visum zou kunnen krijgen, nu de Ivoriaanse overheid daar soeverein over oordeelt, zo stelt hij.

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is van de verwerende partij om aan te nemen dat verzoeker zich op een legale manier kan begeven naar de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor onder andere inwoners uit Sierra Leone.

Waar verzoeker nog stelt dat hij niet over voldoende financiële middelen beschikt om zijn reis en verblijf aldaar te bekostigen enerzijds, en rekening moet worden gehouden met de coronamaatregelen die de internationale mobiliteit sterk bemoeilijken anderzijds, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat hij

daarover niets had aangebracht in zijn aanvraag. Bovendien heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing al gemotiveerd dat er niet van hem wordt verwacht dat hij zich gedurende een bepaalde periode vestigt in Ivoorkust, maar dat hij zich enkel naar daar moet begeven om er een aanvraag in te dienen, waarna hij eventueel kan terugkeren naar Sierra Leone om er de beslissing over zijn aanvraag af te wachten.

2.3.6. Verzoeker beroept zich verder nog op het vertrouwensbeginsel, en voert daarbij aan dat zowel het eerste kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Hij stelt dat dit beleid wordt uitgevoerd tot er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt, wat tot op heden niet is gebeurd.

Verzoeker doelt op de instructie die de toenmalige staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 opstelde, en waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Het wordt niet betwist dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769, omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. De instructie werd ingevolge de vernietiging ervan ex tunc uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de verwerende partij geen toepassing van de criteria ervan kon maken.

Er moet benadrukt worden dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, niet volhouden dat hij rechtmatig kon verwachten dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 op zijn aanvraag toegepast zouden worden indien dit zou impliceren dat wordt voorbijgegaan aan de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgestelde vereiste van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden. De loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) en het vertrouwensbeginsel kan niet contra legem worden toegepast (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Verzoekers argument dat er nog geen nieuw regularisatiebeleid is bekend gemaakt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Tot slot blijkt geenszins dat de bestreden beslissing is aangetast door willekeur.

2.4. In de mate dat verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 22bis van de Grondwet, zonder daarbij enige toelichting te verstrekken, zijn deze middelonderdelen onontvankelijk.

2.5. Verzoeker toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat de verwerende partij de door hem ingeroepen elementen, afzonderlijk genomen of in hun onderlinge samenhang, op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze niet als buitengewone omstandigheden heeft aanvaard. Evenmin is aangetoond dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

2.6. Het enige middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS